

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko P. sp.j. w K.
o ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w wyniku apelacji powódki zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo o ograniczenie wykonalności określonego tytułu wykonawczego do egzekucji z nieruchomości stanowiącej opisany w pozwie lokal mieszkalny objęty wskazaną księgą wieczystą i powództwo to uwzględnił.

Sąd Apelacyjny uznał, że dłużnik rzeczowy, od którego zasądzona została kwota odpowiadająca obciążeniu hipotecznemu, jednak bez zaznaczenia - zgodnie z art. 319 k.p.c. - że odpowiada on wyłącznie z nieruchomości zabezpieczonej hipotecznie, może żądać na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. ograniczenia

wykonalności tego tytułu wykonawczego przez zaznaczenie, iż egzekucja na jego podstawie ograniczona jest jedynie do nieruchomości obciążonej hipotecznie.

W skardze kasacyjnej strona pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje zagadnienie prawne budzące wątpliwości a nadto skarga kasacyjna jest w pełni uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym wymagającym, zdaniem skarżącej, zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy jest to czy niewskazanie przez sąd z urzędu w sentencji wyroku zastrzeżenia o możliwości powołania się przez stronę pozwaną na ograniczenie egzekucji do określonych przedmiotów, może być podstawą powództwa opartego na art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli dłużnik z własnej winy nie doprowadził do uzupełnienia wyroku przez dodanie takiego ograniczenia jak również czy możliwe jest powoływanie się przez dłużnika w powództwie opozycyjnym na te same okoliczności, które wskazywał w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności oraz na naruszenie zasad współżycia społecznego wyrażonych w art. 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa oraz wykazać w pogłębionym wywodzie prawnym, że zagadnienie to wywołuje poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne o tak istotnym charakterze, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Nie przedstawiła bowiem żadnego wyводу prawnego wskazującego na istnienie poważnych kontrowersji czy rozbieżnych ocen oprawnych na tle zagadnienia ani nie wykazała potrzeby

zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, który powinien wypowiadać się jedynie wtedy, gdy rzeczywiście zagadnienie prawne jest poważne i kontrowersyjne ponad przeciętną miarę występującą zazwyczaj w sprawach.

Nie wykazała też, ani nawet nie twierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., poprzestając na stwierdzeniu, że „skarga kasacyjna jest w pełni uzasadniona”, co nie odpowiada wymaganiom powyższego przepisu.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 kpc odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

jw

[l.n]